

Daniels bok – nummer syttisju

Åpenbaringen av den profetiske parallellen: Laodikeisk adventisme i 1863 og bibelsk typologi

Jeff Pippenger
2024-02-10

Opprøret i laodikeisk adventisme i 1863 er blitt forbildliggjort ved forbannelsen som ble uttalt over gjenoppbyggingen av Jeriko.

Og Josva lot dem den gang sverja og sa: Forbanna vere den mannen for Herren som reiser seg og byggjer denne byen Jeriko! Med sin førstefødde skal han leggja hennar grunnvoll, og med sin yngste son skal han setja opp portane hennar. Josva 6:26.

Opprøret til det laodikeiske adventismen i 1863 er blitt typifisert ved at bygningsmennene forkastet hjørnesteinen.

Jesus sier til dem: Har dere aldri lest i Skriftene: Den steinen som bygningsmennene forkastet, den er blitt hjørnesteinen; dette er Herrens gjerning, og det er underfullt i våre øyne? Derfor sier jeg dere: Guds rike skal bli tatt fra dere og gitt til et folk som bærer dets frukter. Matteus 21:42, 43.

Opprøret i den laodikeiske adventismen i 1863 er blitt fremstilt i forbilde ved Arons gullkalv.

For de sa til meg: Gjør oss guder som kan gå foran oss; for denne Moses, mannen som førte oss opp fra landet Egypt, vi vet ikke hva som er blitt av ham. Og jeg sa til dem: Hvem som enn har gull, la dem bryte det av. Så gav de det til meg; da kastet jeg det i ilden, og så kom denne kalven ut. Og da Moses så at folket var nakent; (for Aron hadde gjort dem nakne til deres skam blant deres fiender). 2 Mosebok 32:23–25.

Opprøret i den laodikeiske adventismen i 1863 er blitt forbilledliggjort ved Jeroboams to gullkalver.

Dersom dette folket drar opp for å bære fram offer i Herrens hus i Jerusalem, da vil hjertet hos dette folket vende seg igjen til deres herre, til Rehabeam, Judas konge, og de skal drepe meg og vende tilbake til Rehabeam, Judas konge. Da rådførte kongen seg og laget to gullkalver, og han sa til dem: Det er for meget for dere å dra opp til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt. Og han stilte den ene opp i Betel, og den andre satte han i Dan. 1 Kongebok 12:27–29.

Opprøret til laodikeisk adventisme i 1863 er blitt typifisert ved profeten fra Juda som døde mellom eselet og løven.

Og det skjedde, etter at han hadde ett brød og etter at han hadde drukket, at han saltelet eselet for ham, nemlig for profeten som han hadde ført tilbake. Og da han var dratt bort, møtte en løve ham på veien og drepte ham; og liket hans ble liggende kastet på veien, og eselet stod ved

siden av det; også løven stod ved liket. 1 Kong 13:23, 24.

Opprøret i den laodikeiske adventismen i 1863 har vært forbildet ved den tiende prøven i det gamle Israel, som innledet deres vandring i ørkenen.

Men så sant jeg lever, skal hele jorden fylles med Herrens herlighet. Fordi alle de menn som har sett min herlighet og mine tegn, som jeg gjorde i Egypt og i ørkenen, og som nå har fristet meg disse ti ganger og ikke har hørt på min røst, sannelig, de skal ikke få se det landet som jeg tilsvor deres fedre; ja, ingen av dem som vakte min vrede, skal se det. Men min tjener Kaleb, fordi han hadde en annen ånd i seg og fulgte meg helt og fullt, ham vil jeg føre inn i det landet han kom til, og hans ætt skal ta det i eie. 4 Mosebok 14:21–23.

Apostelen Paulus lærte:

Alt dette hendte dem som forbilder; og det ble skrevet til formaning for oss, som verdens ender er kommet til. 1 Korinterbrev 10:11.

I en kommentar til dette profetiske prinsippet sa søster White:

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetiske tale gjelder for oss. ‘Men alt dette hendte dem som forbilder, og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til.’ 1 Korinterbrev 10:11. ‘Det ble dem åpenbart at det ikke var seg selv, men oss de tjente med det som nå er blitt forkynt dere ved dem som forkynte evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, utsendt fra himmelen; dette er slikt som engler attrår å skue inn i.’ 1 Peters brev 1:12....»

«Bibelen har samlet sine skatter og bundet dem sammen for denne siste generasjon. Alle de store begivenheter og høytidelige handlinger i Det gamle testaments historie har vært, og er, i ferd med å gjenta seg i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Budskapet om den sene regn, ifølge Jesaja, er et budskap; for han identifiserer at de ugudelige vil nekte å høre det, og han beskriver dette budskapet som «bud på bud».

Hvem skal han lære kunnskap, og hvem skal han få til å forstå læren? Dem som er avvent fra melken, og tatt bort fra brystene. For bud må være på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt og der litt. For med stammende lepper og med et annet tungemål skal han tale til dette folk. Til dem sa han: Dette er hvilen, la den trette finne hvile; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Derfor ble Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt og der litt, for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og fanget og tatt. Jesaja 28:9–13.

Av de seks linjene vi nettopp har identifisert, og det finnes selvsagt andre som vi ikke har påpekt, er det én som fremhever 1863 som slutten på en progressiv prøve som førte til vandring i ødemarken. To fremhever at et tidligere paktsfolk blir forbigått og erstattet av et nytt utvalgt folk. Én markerer en forbannelse over å gjenoppbygge noe som var ment å bli liggende ødelagt og forlatt under Guds forbannelse slik det var, og en annen markerer en forbannelse over å vende tilbake dit det var forbudt for dere å gå. To gir eksempler på forfalskninger av De ti buds to tavler, som representerte Habakkuks to tavler.

Arons og Jeroboams gullkalver representerer et forfalsket bilde av sjalusi, som representerte den forfalskede 1863-kartet. Når de føres sammen, lærer Arons og Jeroboams to vitner at Habakkuks to tavler representerer én tavle, på samme måte som de to tavlene med De ti bud representerer én Guds lov. Sammen blir de til ett symbol, som består av to når de føres sammen. Den samme profetiske dynamikken som finnes i de to tavlene i Guds lov, finnes i Habakkuks to tavler, og sammen behandler Arons og Jeroboams forfalskninger dette profetiske fenomenet.

Den første generasjonen av adventismen er blitt forbildet ved sjalusibildet i Esekiel kapittel åtte. Synet som begynner på den femte dag i den sjette måned i det sjette år i Esekiel kapittel åtte, fortsetter inn i kapittel ni, hvor beseglingen av de hundre og førtifire tusen fremstilles. Når søster White omtaler illustrasjonen av beseglingen i kapittel ni, innbefatter hun den egenskap ved Guds karakter som viser at det er i tredje og fjerde slektsledd Gud hjemsøker dem som er ulydige. Hun innlemmer derfor sannheten som er direkte knyttet til det andre bud, det bud som forbyr tilbedelse av avguder, slik som Arons og Jeroboams gullkalver.

«Og han ropte til mannen som var kledd i lin, han som hadde skriverens blekktank ved sin side; og Herren sa til ham: Gå gjennom byen, gjennom Jerusalems midte, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og klager over alle de styggedommer som blir gjort midt i den. Og til de andre sa han i mitt påhør: Gå etter ham gjennom byen og slå ned; la ikke deres øye skåne, og vis ingen medlidenhet: drep tilintetgjørende både gamle og unge, jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen som merket er på; og begynn ved Min helligdom. Da begynte de med de gamle mennene som stod foran huset.»

«Jesus er i ferd med å forlate nådestolen i den himmelske helligdom for å ikke seg hevners klær og utøse sin vrede i dommer over dem som ikke har svart på det lys Gud har gitt dem. 'Fordi dommen over en ond gjerning ikke blir fullbyrdet straks, derfor er menneskenes barns hjerte fullt innstilt på å gjøre det onde.' I stedet for å bli mildnet ved den tålmodighet og langmodige overbærenhet som Herren har vist dem, styrker de som ikke frykter Gud og ikke elsker sannheten, sine hjerter i sin onde ferd. Men det finnes grenser selv for Guds overbærenhet, og mange overskrider disse grensene. De har gått ut over nådens grenser, og derfor må Gud gripe inn og hevde sin egen ære.»

«Om amorittene sa Herren: 'I det fjerde slektsledd skal de komme hit igjen; for amorittenes misgjerning er ennå ikke fullkommen.' Selv om dette folket var iøynefallende på grunn av sitt avgudereri og sin fordervelse, hadde det ennå ikke fylt sitt misgjerningsbeger, og Gud ville ikke gi befaling om dets fullstendige ødeleggelse. Folket skulle se den guddommelige makt åpenbart på en tydelig måte, så de kunne bli stående uten unnskyldning. Den medlidende Skaper var villig til å bære over med deres misgjerning inntil det fjerde slektsledd. Dersom det da ikke viste seg noen forandring til det bedre, skulle Hans dommer falle over dem.»

«Med ufeilbar nøyaktighet fører den Uendelige fremdeles regnskap med alle folkeslag. Mens hans barmhjertighet blir tilbudt med kall til omvendelse, vil dette regnskapet forbli åpent; men når tallene når en viss sum som Gud har fastsatt, begynner hans vredes gjerning. Regnskapet avsluttes. Den guddommelige langmodighet opphører. Det er ikke lenger noen bønn om miskunn på deres vegne.»

«Profeten, idet han skuet ned gjennom tidene, fikk denne tid fremstilt for sitt syn. Folkene i denne tidsalder har vært mottakere av enestående miskunn. Himmels ypperste velsignelser er blitt gitt dem, men økende hovmod, havesyke, avgudsdyrkelse, forakt for Gud og nedrig utakknemlighet er oppskrevet mot dem. De er i ferd med raskt å avslutte sitt regnskap med Gud. »

«Men det som får meg til å skjelve, er det faktum at de som har hatt det største lys og de største forrettigheter, er blitt besmittet av den rådende ugudelighet. Påvirket av de urettferdige omkring dem er mange, selv blant dem som bekjenner sannheten, blitt kalde og blir revet med av den sterke strømmen av ondskap. Den allmenne forakt som rettes mot sann gudsfrykt og hellighet, fører dem som ikke holder seg nær forbundet med Gud, til å miste sin ærbødighet for Hans lov. Dersom de fulgte lyset og adlød sannheten av hjertet, ville denne hellige lov synes dem enda mer dyrebare nettopp når den således blir foraktet og tilsidesatt. Etter hvert som ringeakten for Guds lov blir mer åpenbar, blir skillelinjen mellom dem som holder den, og verden, tydeligere. Kjærligheten til de guddommelige forskrifter øker hos den ene klassen i samme grad som forakten for dem øker hos den andre klassen.»

«Krisen nærmer seg raskt. De tall som svulmer hurtig opp, viser at tiden for Guds hjemmekelse snart er kommet. Selv om Han nødig straffer, vil Han likevel straffe, og det snart. De som vandrer i lyset, vil se tegn på den truende fare; men de skal ikke sitte stille i rolig, uberørt forventning om ødeleggelsen og trøste seg med den tro at Gud vil verge sitt folk på hjemmekelsens dag. Langt derifra. De bør innse at det er deres plikt å arbeide iherdig for å frelse andre, idet de med sterk tro ser opp til Gud om hjelp. 'En rettferdig manns virksomme bønn formår meget.'»

Den gudfryktighetens surdeig har ikke helt mistet sin kraft. På den tid da menighetens fare og nedtrykthet er størst, vil den lille skaren som står i lyset, sukke og rope over de vederstyggeligheter som blir gjort i landet. Men i særdeleshet vil deres bønner stige opp til beste for menigheten, fordi dens medlemmer handler på verdens vis.

«De alvorlige bønnene fra denne trofaste lille flokk skal ikke være forgjeves. Når Herren trer fram som en hevner, vil Han også komme som en beskytter for alle dem som har bevart troen i dens renhet og holdt seg ubesmittet av verden. Det er på denne tid Gud har lovet å gi sine utvalgte rett, de som roper til Ham dag og natt, enda Han drøyer med dem.»

«Befalingen lyder: 'Gå gjennom byen, gjennom Jerusalem, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og gråter over alle de vederstyggeligheter som blir gjort midt i den.' Disse som sukket og gråt, hadde holdt livets ord frem; de hadde talt til rette, rådet og formant. Noen som hadde vanæret Gud, omvendte seg og ydmyket sine hjerter for Ham. Men Herrens herlighet hadde veket bort fra Israel; selv om mange fortsatt opprettholdt religionens former, manglet Hans kraft og nærvær.» Testimonies, bind 5, 207–210.

For rett å utlegge synet om beseglingen slik det er fremstilt av Esekiel, er det avgjørende å forstå adventismens fire generasjoner. Søster White innleder avsnittet vi har valgt, med en direkte henvisning til Esekiel kapittel ni, og den delen vi har valgt, avsluttes også med en direkte henvisning til Esekiel kapittel ni. I avsnittet sier hun om Esekiel: «Profeten, idet han skuet ned

gjennom tidene, fikk denne tiden framstilt for sitt syn.» Esekiel så de omstendighetene som finner sted under beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

I den forrige artikkelen identifiserte vi, ved hjelp av tre bestemte avsnitt fra Profetiens Ånd, at Jesajas «Efraims drukne», som i dette avsnittet blir identifisert som «de gamle menn», og som i begge avsnitt representerer lederskapet i Jerusalem (adventismen), ikke kan se at det skal komme en mektig åpenbaring av Guds kraft som i tidligere år. I dette avsnittet skal selve den åpenbaringen av Guds kraft som de nekter å se, finne sted som en del av den guddommelige dom som føres over dem; for det heter at «folket skulle få se den guddommelige kraft åpenbart på en tydelig måte, for at de skulle bli etterlatt uten unnskyldning.»

Laodikeisk adventisme nekter å se manifestasjonen av det sildige regn som begynte å dryppe den 11. september 2001, men de skal se klimakset av dette regnfallet når midnattsropets budskap blir gjentatt i de siste dager. Dette budskapet er islam som det tredje ve. Så ikke lederskapet i det gamle Israel, som nettopp hadde korsfestet sin Messias, på mens Den Hellige Ånd ble utgytt på pinsedagen?

Avsnittet identifiserer menigheten, som i sammenhengen fremstilles av Esekiel som Jerusalem, og medlemmene i menigheten (Jerusalem) settes i kontrast til en «liten skare», som også identifiseres som dem «som vandrer i lyset», og som er de «trofaste få». Bibelen lærer at «mange» er kalt, men «få» er utvalgt. Emnet i avsnittet omfatter Guds vrede som bringes over Hans folk. Folket har ført dommen over seg selv, men Gud er tydelig i å understreke at det er Hans engler som utfører ødeleggelsens verk. Gud lyver aldri, og Han har lovet at det er Han som hjemsøker menneskenes misgjerning inntil tredje og fjerde slektsledd. Å tilskrive fullbyrdelsen av dommen til noen annen enn Gud er å fornekte Hans karakter og antyde at Han er en løgner.

Avsnittet viser at når Esekiels ødeleggende engler begynner å gå gjennom Jerusalem, er det da «hans vredes tjeneste begynner». Guds vrede begynner med Jerusalem, som er hans menighet, som er laodikeisk adventisme.

For tiden er kommet da dommen må begynne ved Guds hus; og dersom den først begynner med oss, hva skal enden bli for dem som ikke er lydige mot Guds evangelium? 1 Peter 4:17.

Guds vrede blir fullbyrdet ved Guds engler, og når deres gjerning begynner, får de befaling om å «slå», alle, og å «la ikke ditt øye skåne, og vis ingen medynkhet: slå til døde både gamle og unge, både jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen mann som har merket på seg; og begynn ved Min helligdom.» Guds vrede blir iverksatt av hellige engler, og poenget vi ønsker å påvise her, er at begynnelsen på Guds vredetjeneste blir fullbyrdet i det fjerde slektsledd.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Og det skal skje på Herrens slaktoffers dag at jeg vil hjemsøke fyrstene og kongens sønner og alle dem som er kledd i fremmed drakt. På den samme dag vil jeg også hjemsøke alle dem som hopper over terskelen, som fyller sine herrers hus med vold og svik. Og det skal skje på den dag, sier Herren, at det skal høres lyden av et skrik fra Fiskeporten og et hyl fra den annen bydel og et stort brak fra haugene. Jamre dere, dere som bor i Maktetsj, for alt handelsfolket er

utryddet; alle de som bærer sølv, er avskåret. Og det skal skje på den tid at jeg vil ransake Jerusalem med lykter og besøke mennene som ligger stille på sin bunnfall, de som sier i sitt hjerte: Herren gjør verken godt eller ondt. Sefanja 1:8–12.